

# РЕШЕНИЕ

№ 2313

гр. София, 09.02.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 54 СЪСТАВ**, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА**

при участието на секретаря **ИСКРА Д. КУРТЕВА**  
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА** Гражданско дело № 20221110130085 по описа за 2022 година

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 430, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че в правната сфера на „ЕОС Матрикс“ ЕООД съществуват следните вземания от С. Н. С.: за сумата от **2948.12 лева**, представляваща непогасена част от главница по сключен между С. С. и „Уникредит Булбанк“ АД Договор за кредитна карта за физически лица от 19.01.2015г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК- 25.11.2019г., до окончателно изплащане на задължението, както и за сумата от **815.03 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 22.12.2016г. до 25.11.2019г., които вземания били прехвърлени последователно по силата на договори за цесия от 04.12.2017г., от 26.09.2018г. и от 15.10.2018г. в полза на „Гетбек България“ ЕООД, „ЕОС Сървисис“ ЕООД и на ищеца „ЕОС Матрикс“ ЕООД, за които парични притезания по ч. гр. дело № 12451/2020г. по описа на СРС, 54 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Ищецът твърди, че между С. Н. С. и „Уникредит Булбанк“ АД бил сключен Договор за кредитна карта за физически лица от 19.01.2015г., кредитният лимит по който в размер на 3000.00 лева бил предоставен на и изцяло усвоен от заемателя, като след частично погасяване на усвоената сума последният преустановил плащанията по договора, като в резултат след датата на крайния падеж на задълженията по договора- 31.01.2017г., непогасени останали главница в размер на 2948.12 лева, както и мораторна лихва в размер на 815.03 лева. Така формираните вземания на заемодателя били прехвърлени в полза на „Гетбек България“ ЕООД, „ЕОС Сървисис“ ЕООД и на ищеца „ЕОС Матрикс“ ЕООД по силата на последователно сключвани между посочените лица договори за цесия съответно от 04.12.2017г., от 26.09.2018г. и от 15.10.2018г., като до длъжника било изпратено уведомление в този смисъл, което, доколкото останало непотърсено от него, ищецът прилага за връчване към исковата молба, позовавайки се на практика на ВКС, касаеща надлежното уведомяване по чл. 99, ал. 4 ГПК, вкл. в хода на процеса. Претендира разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, с който ответникът признава съществуването и дължимостта на вземането за

главница, като оспорва единствено претенциите за мораторна и законна лихва, подчертавайки в тази насока изминалия дълъг период от почти три години, в който ищецът, след като придобил вземанията, не инициирал събиране на същите. Поддържа, че не е надлежно уведомен за извършените прехвърляния на процесните вземания.

Съдът, като съобрази доводите на страните, приобщените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, както и приложимите в случая нормативни актове, при спазване на разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и от правна страна:

По така предявените искове процесуално задължение на ищеца е при условията на пълно и главно доказване съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК да установи осъществяването на следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1/ наличие на действителен договор за паричен заем, сключен между ответника и „Уникредит Булбанк“ АД, чието съдържание включва задължение на последния да върне заетата сума при сочените от ищеца условия и срок, както и да заплаща претендираните лихви; 2/ реално предоставяне на уговорената парична сума в полза на заемателя; 3/ настъпване изискуемостта на вземанията по договора; 4/ допусната от задълженото по договора лице забава при изпълнение на паричните му задължения; 5/ прехвърляне на формираните по силата на договора за потребителски кредит вземания на заемодателя последователно в полза на „Гетбек България“ ЕООД, „ЕОС Сървисис“ ЕООД и на ищеца „ЕОС Матрикс“ ЕООД; 6/ уведомяване на длъжника по правоотношението за настъпилите правоприемства, като уведомлението следва да изхожда от прехвърлителя (цедент) по всеки от договорите за цесия.

Не е спорно между страните, а и се установяват от надлежно приобщения и неоспорен Договор за кредитна карта за физически лица от 19.01.2015г., сключен между С. С. и „Уникредит Булбанк“ АД, че последните са били обвързани от договор за банков паричен заем, по силата на който на ответника в качеството му на заемател е предоставен кредитен лимит в размер на 3000.00 лева, който след цялостното му усвояване от клиента-обстоятелство, което не е спорно по делото, е следвало да бъде върнат на заемодателя в срок до 31.01.2017г.

Ответникът не е оспорил и изложеното в исковата молба, че след извършвани от него частични плащания и въпреки настъпилия краен срок по договора за кредит непогасено е останало задължението му за връщане на заетата сума в размер на претендираната главница, респ. че е допуснал неточно в темпорално отношение изпълнение на паричните си задължения, обусловило възникването в правната сфера на заемодателя на вземане за обезщетение за забава в размер на законната лихва. Напротив, изрично в отговора на исковата молба е заявил, че признава вземането за главница, а като единствен довод за недължимост на обезщетение за забава е посочил допуснатото от ищеца забавяне да предяви претенциите си по съдебен ред, който довод съдът намира за негоден да обоснове неоснователност на претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, тъй като периодът на забавата, респ. размерът на обезщетението за нея е обусловен единствено от поведението на длъжника, от чиято воля зависи дали и каква част от задължението си ще погаси в срок. А евентуалното забавяне на кредитора да потърси удовлетворяване на вземането си, вкл. чрез методите на държавна принуда, би било от значение за погасяване на правото му на иск (в материалния смисъл на понятието) по давност, каквото възражение в случая не е заявено от длъжника.

С оглед на изложеното съдът следва да приеме за установено възникването в правната сфера на „Уникредит Булбанк“ АД на претендираните с исковата молба вземания, предмет на разглежданите претенции.

Настъпилите правоприемства на страната на кредитора, както и противопоставимостта им на длъжника също не се оспорват в настоящото производство, а и се установяват от

надлежно приобщените и неоспорени писмени доказателства- договори за цесия от 04.12.2017г., от 26.09.2018г. и от 15.10.2018г., сключени съответно между „Уникредит Булбанк“ АД и „Гетбек България“ ЕООД, между „Гетбек България“ ЕООД и „ЕОС Сървисис“ ЕООД и между последното и ищеца „ЕОС Матрикс“ ЕООД, приложения и потвърждения към тях.

Съдът намира за установено и правнорелевантното обстоятелство, че длъжникът е уведомен за последователното преминаване на процесните вземания от патримониума на всеки от цедентите по процесните договори за цесия в полза на всеки от цесионерите по същите, вкл. в полза на ищеца, доколкото като приложение към исковата молба е представено уведомление в този смисъл- л. 87 от делото, което е връчено на ответника съобразно правилата на процесуалния закон, ведно с препис от исковата молба. Действително, това се е случило след подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, но доколкото се касае за настъпило в хода на процеса обстоятелство и на основание разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК същото следва да бъде взето предвид от съда при преценка основателността на иска, тъй като е факт, имащ значение за спорното право. В този смисъл е и формираната по реда на чл. 290 ГПК съдебна практика, обективизирана в Решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК; Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., ТК; Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., Решение № 137 от 02.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., ГК, Решение № 156 от 30.11.2015 г. на ВКС по т. д. № 2639/2014 г., II т. о., ТК, съгласно която цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане, какъвто именно е настоящият случай. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 188, ал. 3 ГПК (отм.), съответно чл. 235, ал. 3 ГПК.

Коментираното уведомление за извършената цесия изхожда от адв. Жельо Денев, за когото от поредицата пълномощни по делото- л. 30- л. 35, л. 55- л. 57 и л. 78- л. 81, се установява, че е надлежно упълномощен от цедентите по сделките да извърши от тяхно име уведомяване на длъжника за всички последователно настъпили на страната на кредитора правоприемства, поради което следва да се приеме, че е спазено и изискването на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

При тези фактически и правни съображения и при липсата на доказателства, а и на твърдения за извършено плащане на процесния дълг след допуснатата забава, както и на възражения, касаещи размера на претендираните суми, съдът намира, че ищецът е материално легитимиран да получи плащане на валидно възникналите в полза на заемодателя по договора за кредит и останали непогасени главница и обезщетение за забава, поради което исковете, имащи за предмет тези вземания, следва да бъдат изцяло уважени.

В съответствие със задължителните за правоприлагащите органи разяснения, съдържащи се в т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноските в заповедното и исковото производство. При този изход на спора пред настоящата инстанция разноски се следват единствено на ищеца, комуто на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъде присъдена сумата от 75.26 лева- разноски за заповедното производство, както и сумата от 92.66 лева- разноски за исковото производство, включващи заплатените от заявителя- ищец държавни такси.

Така мотивиран, съдът

## РЕШИ:

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 430, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99, ал. 1 ЗЗД, че в правната сфера на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК ..... съществуват следните вземания от С. Н. С., ЕГН \*\*\*\*\*: за сумата от **2948.12 лева**, представляваща непогасена част от главница по сключен между С. С. и „Уникредит Булбанк“ АД Договор за кредитна карта за физически лица от 19.01.2015г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК- 25.11.2019г., до окончателно изплащане на задължението, както и за сумата от **815.03 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 22.12.2016г. до 25.11.2019г., които вземания били прехвърлени последователно по силата на договори за цесия от 04.12.2017г., от 26.09.2018г. и от 15.10.2018г. в полза на „Гетбек България“ ЕООД, „ЕОС Сървисис“ ЕООД и на ищеца „ЕОС Матрикс“ ЕООД, за които парични притезания по ч. гр. дело № 12451/2020г. по описа на СРС, 54 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

**ОСЪЖДА** С. Н. С., ЕГН \*\*\*\*\*, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК ..... сумата от **75.26 лева**- разноски за заповедното производство, както и сумата от **92.66 лева**- разноски за исковото производство.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_